

Vint anys del Museu del Cinema

Text > JORDI DORCA

Dibuix > IVÁN GARCÍA

Tinc per norma no parlar de mi mateix en articles com aquest, però en l'apunt d'aquest número de la REVISTA DE GIRONA em permetran que transgredixi la norma i que parli de mi, encara que sigui només una mica. De fet, parlaré del lloc on fa més de tretze anys que treballo, el Museu del Cinema, i ho faig perquè estem d'aniversari: hem complert vint anys.

El 28 de gener de 1994 l'Ajuntament de Girona va adquirir la Col·lecció Tomàs Mallol d'objectes cinematogràfics i precinematogràfics i, quatre anys més tard, el 8 d'abril de 1998, es va inaugurar el Museu del Cinema a l'antiga Casa de les Aigües de Girona, el primer de l'Estat d'aquest àmbit. Podem dir, sense por de caure en la hipèrbole, que la Col·lecció Tomàs Mallol és una de les tres més importants del món d'aquesta especialitat. Les seves peces configuren una exposició permanent que permet resseguir amb molt de rigor la fascinació que sent l'espectador per les imatges: des de les ombres xineses fins al naixement del cinema. El discurs de l'exposició permet veure com els canvis en la tècnica de la imatge han anat variant amb el pas del temps, i també permet copsar que, tot i els canvis, l'emoció de l'espectador és sempre la mateixa, ja sigui admirant un espectacle d'ombres en una sessió de llanterna màgica, veient *La sortida dels obrers de la fàbrica* dels Lumière en un teatre de París, assistint a una projecció de *Ciudadà Kane* o seguint *Mindhunter* a Netflix.

El Museu del Cinema ha complert vint anys i ha anat consolidant-se, amb pressupostos migrats, amb l'hàndicap de no trobar-se en una gran ciutat i amb la dificultat afegida de no ser un museu nacional com els seus homòlegs europeus. Però aquest no és un article de greuges sinó de celebració. Per això cal remarcar que avui Girona té un equipament museístic de primer nivell amb més de 60.000 usuaris l'any, que el 2017 va rebre 31.000 visitants a la seva exposició permanent, que té un servei educatiu en què participen 25.000 nenes i nens, que organitza activitats que atrauen més de 7.000 persones, que porta bianualment un seminari especialitzat a la ciutat i que inaugura cada any exposicions que reben més de 17.000 visitants.

El museu avui és un equipament que pretén ser un espai obert de diàleg, amb múltiples serveis que s'adaptin als diferents públics, una idea difícil, i segur que hi transitem amb molts errors, però també amb l'honestedat de saber que volem ser un equipament que serveixi al públic. Un lloc de preservació, catalogació i difusió del patrimoni, però també un

espai educatiu, un centre de documentació audiovisual i un centre cultural de la imatge.

Complim vint anys, els complim amb orgull, però amb discreció, els complim pensant que ens queda molt per fer, els complim repetint-nos que cada dia que obrim les portes les hem d'obrir per a tothom i amb la mateixa il·lusió i fascinació que han sentit els espectadors sempre. D'aquí a cinc anys celebrarem un quart de segle i esperem fer-ho amb vostès i per a vostès.

Disculpin la indiscreció, però avui m'he vist obligat a parlar de mi.

